

Chris Ryan

Machtsspel

*Rebellen dreigen de macht over te nemen.
Porter en Bald worden tot het uiterste getest.*

De vertaler bedankt Wim van de Pol en de militairen L. Wolf, KM en RPG, majoor der mariniers b.d. voor hun adviezen.

ISBN 978-90-225-8278-7

ISBN 978-94-023-1070-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Shadow Kill*

Oorspronkelijke uitgever: Coronet, an imprint of Hodder & Stoughton

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Chris Ryan

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Freetown, Sierra Leone

Donderdag 4 maart 2000, 14.28 uur

Ronald Montague Soames was doodsbang. Dat was een onbekend gevoel voor de voormalige commandant van het 22ste SAS. Je gaf niet twee jaar leiding aan het Regiment en was niet drie jaar hoofd van de Special Forces als je geen ballen van staal had. En Soames mocht graag denken dat zijn ballen harder waren dan die van de meeste mannen. Maar vandaag stond er veel op het spel. Héél veel. Terwijl hij achter zijn glanzende notenhouten bureau de seconden aftelde, zag Soames dat zijn linkerhand trilde van angst. Hij slikte moeizaam en keek voor misschien wel de honderdste keer in de afgelopen minuten op zijn Blancpain Fifty Fathoms. Niet lang meer nu. Nog twee minuten tot de afspraak.

Zijn kantoor was gevestigd op de eerste verdieping van een koloniaal huis van twee verdiepingen in Super Road, vlak bij de Britse ambassade. Er stond een versleten leren stoel voor het bureau en aan de muur hing een ordinair victoriaans schilderij van een naakte courtesane die achteroverleunde in een stoel. Over de vloer liep een wirwar van kabels naar een Psion-laptop, een faxmachine, een telefoon en een printer. In een hoek stond een oude HF-radio en aan het pla-

fond zoemde luidruchtig een versleten ventilator, die in een hopeloze strijd verwickeld was met de hitte van ruim veertig graden. De half-vergane letters op de andere kant van het vieze glas van de kantoordeur waren nog net te lezen: RONALD M. SOAMES. DIRECTEUR JANUS INTERNATIONAL. Door het raam zag Soames een chaotische zee van krotten en vervallen koloniale gebouwen die zich tot aan de oceaan uitstreckte, met daarboven een loodgrijs wolkendek. Het kantoor stelde weinig voor, en dat gold ook voor het uitzicht. Maar ja, niemand kwam naar Sierra Leone om het landschap te bewonderen. Je kwam om dezelfde reden waarom Soames hier anderhalf jaar geleden in eerste instantie naartoe was gekomen.

Diamanten.

In het oosten van het land wemelde het daarvan, met name in de omgeving van Kono. De diamanten bevonden zich niet ver onder de grond – het had iets te maken met alluviale grondlagen, waardoor je geen zware, dure boormachines nodig had om de diamanten te bereiken. Je had genoeg aan een paar jonge kerels met een schep en een paar zeven. Het was goedkoop werk. Lage overheadkosten. Grote winsten. Maar het betekende ook dat iedereen wilde profiteren. En wie het op de diamantvelden voor het zeggen had, had het voor het zeggen in Sierra Leone. Het was een beetje de Gold Rush, de olie-hausse en de Colombiaanse drugsoorlog ineen. Er was geen regering die het land kon besturen zonder de diamantvelden te beheersen, en het stikte er van de private militaire bedrijven. En daar speelde Ronald Soames een rol.

Zijn militaire bedrijf was in de arm genomen om de beveiliging van het grootste diamantveld van Kono te verzorgen. Dat zou een ongecompliceerde schnabbel moeten zijn. De rebellen van het Revolutionary United Front waren slecht bewapend, slecht getraind en ongedisciplineerd. Ze maakten geen schijn van kans tegen de ongeveer vijftig voormalige Blades, Zuid-Afrikaanse Recces en plaatselij-

ke beveiligers die door Janus werden betaald. Daar kwam nog bij dat de president van het land de steun had van de yanks én de Britten. Dat betekende dat hij een grotere kans had om aan de macht te blijven. Maar de laatste tijd ging alles bergafwaarts, en niet zo'n beetje ook. De rebellen waren Sierra Leone in het zuiden binnengevallen. De president was in paniek geraakt en de grens over gevlucht naar Conakry, in Guinee. Zijn aanhang was als sneeuw voor de zon verdwenen. De geldstroom begon op te drogen. Opeens leek de beveiliging van de diamantvelden in Kono lang niet meer zo ongecompliceerd of lucratief.

Dat alles baarde Soames zorgen. Hij sliep slecht en dronk meer dan normaal. Hij begon steeds meer last te krijgen van stress. Maar op de moeilijke momenten herinnerde Soames zichzelf graag aan zijn eigen onderneming, waarmee hij een leuk centje bijverdiende. Hij zag het als een soort verzekering, een manier om zijn belangen in Sierra Leone veilig te stellen. Het was zijn geheim. Niemand anders bij Janus International wist van die onderneming af, en zo wilde Soames het graag houden. Hij moest immers zijn reputatie beschermen. In Whitehall was hij een gerespecteerd tussenpersoon, een steun en toeverlaat voor het establishment en meerdere ministers op belangrijke posten. Als hij het allemaal goed aanpakte kon hij over een jaar, op zijn drieënvijftigste, machtiger zijn dan ooit. Hij zou dan rechtstreeks contact met de premier kunnen opnemen en misschien zelfs een zetel in het House of Lords hebben.

Soames was er al anderhalf jaar in geslaagd zijn activiteiten voor de autoriteiten verborgen te houden. Niemand had ook maar het flauwste vermoeden. Natuurlijk, er waren geruchten, maar die waren er altijd in een stinkgat als Sierra Leone. Niemand besteedde er aandacht aan. Niemand kon iets tegen Soames inbrengen dat hem schade kon berokkenen. Hij was praktisch onschendbaar.

Tot een week geleden, toen de Rus contact met hem had opgeno-

men. En hem had laten weten dat hij wist wat Soames in Sierra Leone uitvat.

Beweerde dat hij bewijs had. En getuigen.

En had gedreigd Soames kapot te maken als die de buit niet overhandigde.

Hij had hem een week de tijd gegeven om te beslissen.

De hele week had Soames zijn opties afgewogen. Een daarvan was een paar mensen in Engeland om hulp te vragen. Hij had genoeg vrienden met een hoge positie. Hij was een van de hoogst onderscheiden officieren van het Britse leger; hij had het Military Cross gekregen voor zijn daden in Belfast en de koningin en hij tutoyeerden elkaar. Er stonden mensen bij hem in het krijt, helemaal nadat Soames in het verleden veel van hun problemen had opgelost. Maar hij beseftte dat hij hun deze keer niet om hulp kon vragen. Op de zesde avond had Soames de knoop doorgehakt. Hij zou zich niet laten ringeloren door die Russische klootzak. Hij zou doen waar hij het beste in was.

Het probleem zelf oplossen.

De Rus arriveerde een minuut later. Soames hoorde zijn Mercedes met piepende banden een klein eindje voorbij de poort tot stilstand komen, gevolgd door het doffe geluid van een dichtslaande autodeur. Na ongeveer een halve minuut klopte de huisjongen twee keer op de kantoordeur. Soames sloot zijn ogen. Haalde diep adem en ademde weer uit. Toen deed hij zijn ogen open en riep dat de Rus binnen kon komen.

Viktor Agron kwam met grote passen het kantoor in gelopen, alsof hij het er godverdomme voor het zeggen had. Hij leek wel een voetbalhooligan die een baan had gekregen bij een grote bank. Hij was groot, gespierd en kaalgeschoren, met een tatoeage in zijn nek van een wolvenkop die zijn tanden ontblootte – zo'n tatoeage die je nam

als je je aansloot bij een Russische motorbende. Soames schatte in dat de kerel minstens honderdvijftig kilo woog. Zijn reusachtige lijf was in een eenvoudig tweedelig pak met een wit overhemd geperst waarvan het bovenste knoopje open was, en hij had een arrogante grijns op zijn gezicht. Om zijn linkerpols droeg hij een Breitling, die eruitzag als een zilveren handboei die hem te groot was.

Soames gaf de huisjongen een knikje. ‘Laat ons alleen, Vandi.’

Vandi maakte een buiging en draaide zich om om weg te lopen. Agron wachtte tot de huisjongen de deur achter zich had dichtgedaan. Toen paradeerde hij naar de stoel voor Soames’ bureau en ging wijdbeens zitten. Er hing een gespannen stilte in het kantoor. Angst-aanjagend gespannen.

‘Het verbaast me dat je hier nog bent, Ronald,’ zei Agron.

Hij sprak langzaam en lijzig. Soames maakte een geluid diep in zijn keel en haalde zijn schouders op.

‘Dacht je dat ik zou vluchten?’

‘Het is wel bij me opgekomen ja,’ antwoordde de Rus. ‘Heb je de berichten op de radio niet gehoord? De rebellen staan op vijftig kilometer van Freetown. We weten allebei wat er met je gebeurt als ze de stad innemen.’

‘Zo ver komen ze niet. Dat gebeurt nooit.’

‘Ik hoop voor jou dat je gelijk hebt,’ zei Agron met een brede grijns. ‘Je bent per slot van rekening een van de belangrijkste adviseurs van president Fofana. Ik betwijfel of ze genade zullen hebben voor iemand in jouw positie.’

Soames keek de Rus kwaad aan. ‘Ik neem aan dat je alleen bent?’

‘Zoals afgesproken. Maar ik zou me maar niets in mijn hoofd halen. Mijn mensen zitten overal. We hebben dit huis omsingeld.’

Soames schraapte zijn keel en zei: ‘Ik heb over je aanbod nagedacht.’

Agron glimlachte. ‘Overhandig je onderneminkje in Kono en in

ruil blijft het ons geheim. Niemand hoeft het ooit te weten. Dat waren de voorwaarden, dacht ik. Meer dan redelijk. En? Heb je een besluit genomen?’

Soames aarzelde. Opeens was zijn mond gortdroog. ‘Mijn antwoord is nee. We hebben geen deal.’

Agron fronste zijn wenkbrauwen en keek pissig. Soames had het gevoel alsof hij lang bleef zwijgen, maar waarschijnlijk duurde het maar twee, drie seconden.

‘Dat is teleurstellend,’ zei de Rus ten slotte. ‘Uitermate teleurstellend. Maar ik had al zo’n vermoeden dat je dat zou zeggen.’ Hij zuchtte. ‘In dat geval geef je me geen andere keus. We zullen het op de hardhandige manier moeten doen.’

Soames snoof. ‘Bedreig je me nou?’

Agron haalde zijn schouders op en stak zijn handpalmen naar voren, alsof hij in beide handen een zakje munten vasthield en probeerde vast te stellen welk van de twee het zwaarst was. ‘Geen bedreiging, Ronald. Ik leg gewoon de naakte feiten op tafel. We hebben je een fair voorstel gedaan. Méér dan fair, eerlijk gezegd. Je bent zo stom dat af te wijzen. Aangezien je niet van plan bent me te geven wat ik wil, zal ik het met geweld van je moeten afnemen.’

‘Probeer het maar.’

Er verscheen een glimlach om Agrons mondhoeken. ‘We zijn er al mee bezig, als je het weten wilt.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Soames.

‘Op dit moment zijn vrienden van me op weg naar de grens. Het soort vrienden met wie niet te spotten valt. Ze hebben opdracht gekregen je alles af te pakken. De hele onderneming.’ De Rus leunde naar achteren en sloeg zijn armen voor zijn borst over elkaar, duidelijk heel erg tevreden met zichzelf. ‘We plukken je helemaal kaal.’

Het nieuws trof Soames als een mokerslag. Hij klapte zijn kaken op elkaar en staarde de Rus aan.

‘Gelul. Je weet helemaal niet waar je moet zoeken.’

‘Misschien niet,’ antwoordde Agron schouderophalend. ‘Maar je gaat het ons vertellen.’

‘Waarom zou ik dat in godsnaam doen?’

Agrons glimlach verbreedde zich. ‘Omdat ik anders de Britse ambassadeur bel en hem alles vertel wat we weten. Ik zal hem al het bewijs geven dat we hebben, tot het allerlaatste snippertje. We weten genoeg om je carrière kapot te maken, zodra het in Londen bekend wordt. Dan is het met je gedaan.’

Angst kroop langs Soames’ ruggengraat omhoog en hij voelde een rilling in zijn nek. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Je hebt het nog steeds zelf in de hand,’ zei Agron. ‘Geef je bedrijf aan ons en de ambassadeur komt er niet achter wat je aan het doen bent. Je kunt nog altijd het vege lijf redden.’

‘Lul,’ beet Soames hem toe.

De Rus gniffelde. ‘Nee, Ronald. Jij bent hier de lul. Gigantisch de lul, zelfs. Je weet wat je te doen staat. Geef ons wat we willen. Het is je enige uitweg.’

De stem in Soames’ achterhoofd zei: *Je kunt dit probleem oplossen. Je weet wat je te doen staat.*

Soames zuchtte en gaf een knikje. ‘Als we moeten onderhandelen, laten we het dan in elk geval beschaafd doen. Zullen we iets drinken? Ik heb ergens een fles Grey Goose staan.’

Agrons ogen begonnen te schitteren. ‘Nu spreken we dezelfde taal. Heb je enig idee hoe lastig het is om in dit kutland een goede fles wodka op de kop te tikken?’

Soames glimlachte en stond op van zijn bureau. Hij liep met grote passen naar de drankenkast die in de verre hoek van het kantoor stond. Hij beschikte hier over een drankvoorraad voor noodgevallen. In Sierra Leone was omkoperij een levenswijze. Politie mensen, soldaten, slippendragers van de overheid: allemaal moesten ze worden

omgekocht als je iets gedaan wilde krijgen. Sommige mensen betaalden met Amerikaanse dollars of met de plaatselijke muntsoort. Anderen gebruikten sigaretten. Soames gaf er de voorkeur aan om mensen om te kopen met flessen Chivas Regal en Laphroaig. Hij pakte de Grey Goose. Naast de fles lag een supersterke kabelbinder in de vorm van een lus met grofweg de omtrek van een mensennek. Het was zo'n ding dat je gebruikt om elektrische snoeren bij elkaar te houden. Soames had er een paar weken geleden een pak van gekocht omdat hij van plan was orde te scheppen in de wirwar van kabels op de kantoorvloer. Daar was hij nooit aan toegekomen, maar nu kwam een kabelbinder goed van pas.

Hij keek even over zijn schouder om zich ervan te vergewissen dat Agron nog met zijn rug naar hem toe zat. De man keek op zijn horloge, alsof hij heel veel haast had om ergens anders heen te gaan. Soames haalde diep adem en pakte de fles Grey Goose bij de hals. Met zijn vrije hand pakte hij de kabelbinder. Toen draaide hij zich om en liep langzaam naar Agron toe, tot hij vlak achter hem stond en een schaduw over zijn rug wierp.

De Rus draaide zich half om in zijn stoel en keek op naar Soames. Zag de fles. Zag de kabelbinder.

Zijn gezicht vertrok.

'Waar ben je godver...'

Hij kreeg de kans niet om zijn zin af te maken. Razendsnel zwaaide Soames zijn linkerarm naar achteren en ramde de wodkafles tegen Agrons schedel. Met een bevredigend gerinkel sloeg de fles tegen het harde bot, als een honkbalknuppel die een bal het stadion uit slaat. Argon maakte een zacht geluid in zijn keel en viel uit de stoel. Papieren vlogen in het rond toen hij met zijn armen over het bureau maaide en hij viel met zijn hoofd hard op de tegelvloer. Meteen zat Soames bovenop hem. Razendsnel trok hij het lusachtige uiteinde van de kabelbinder over Agrons hoofd terwijl de man kronkelend op zijn

buik lag. Toen trok hij het andere uiteinde zo strak mogelijk aan zodat Agron geen adem meer kon halen.

De Rus wist zich half overeind te hijsen en ging op zijn knieën zitten. Kreunend hapte hij naar adem en zijn ogen werden zo groot als steelpannetjes. Hij bracht zijn handen naar zijn hals en probeerde zijn vingers onder de kabelbinder te krijgen, in een wanhopige poging het ding los te wrikken. De kabelbinder werd echter te strak aangehouden en het plastic sneed steeds dieper in zijn vlees, als een draad door een stuk kaas. Het was uitgesloten dat hij het plastic van zijn keel kon krijgen.

Agron deed er lang over om te sterven. Zijn gezicht werd rood. Toen paars. Toen blauw. Hij bleef met zijn vingers naar de kabelbinder klauwen. Het snot liep uit zijn opengesperde neusgaten. Diep in zijn keel klonk een wanhopig rasp geluid terwijl hij langzaam zijn verzet opgaf. In zijn laatste stuiptrekkingen schraapte hij met zijn zwarte leren schoenen over de vloer, zodat er onregelmatige zwarte strepen op de glanzende tegels ontstonden. Als de streepjes waarmee een gevangene de dagen afvinkt.

Twintig seconden later stopte hij met ademen.

Soames wachtte nog even. Een doordringende pis- en poeplucht steeg op van de plek waar de Rus in de laatste seconden van zijn leven zijn darmen had gelegeerd. Soames bedwong de neiging om te kokhalzen, ging op een knie zitten en voelde aan Agrons pols. Geen hartslag. Soames had geen enkele wroeging. Wat hem betrof had de Rus er zelf om gevraagd. De kerel had zijn doodvonnis getekend zodra hij had geprobeerd Soames te chanteren.

Nou, de tering voor 'm.

En nu? dacht Soames.

Hem lozen. En dan naar Kono gaan. Voordat de Russen daar zijn en je alles afpakken.

Het eerste deel van het plan was makkelijk genoeg. Hij wist wel hoe

hij Agron moest laten verdwijnen: hem van zijn portemonnee, horloge en kleren ontdoen, het lijk naar buiten slepen en het achter in de Land Rover hijsen. Er stond een twee meter hoge muur om het terrein, zodat de burens het niet zouden zien als hij het lichaam meenam naar de voortuin. Vervolgens zou hij de stad uitrijden en Agron ergens in de buurt van Makeni langs de weg dumpen. Het zou dagen duren voor de autoriteiten het lichaam ontdekten, en dan zouden ze ervan uitgaan dat de man in zijn auto was overvallen en vermoord. Een klassiek geval van op het verkeerde moment op de verkeerde plek zijn. Op de wegen rondom Freetown wemelde het van de gewapende rebellen die helemaal opgefokt waren van de hasj en de poyo, het plaatselijke bier. Er werden om de haverklap westerlingen aangevallen.

Tegen de tijd dat Agrons lichaam werd gevonden zou Soames al in Kono zijn, de boel daar hebben leeggehaald en zijn sporen hebben uitgewist. Over vierentwintig uur kon hij het land uit zijn en met een koel biertje in de hand ontspannen in Kaapstad. Hij boog voorover om de Breitling van de man af te doen toen hij verstijfde.

Uit de zijkant van het horloge liep een roodwit kabeltje, niet dikker dan een mensenhaar, tot in de mouw van het jasje van de Rus. Daardoor had Soames het niet eerder opgemerkt; Agron had ervoor gezorgd dat niemand het kon zien. Soames wist meteen wat het was. Een gps-zendertje. Hij had zo'n ding al wel eens eerder gezien. De antenne gaf op een bepaalde frequentie een locatie door, die werd opgevangen door degene die aan de ontvangende kant de drager volgde.

Mijn mensen zitten overal, had Agron gezegd. We hebben dit huis omsingeld.

De deur vloog open. Toen Soames opkeek zag hij Vandi staan. Zijn magere gezicht was vertrokken van angst. Even kon de huisjongen geen woord uitbrengen. Hij staaarde als verdoofd naar het dode li-

chaam. Toen richtte hij zijn doodsbang blik weer op Soames en wees naar het raam.

‘Mannen komen, meneer Ronald,’ riep hij uit. ‘Kijk!’

Soames rende langs het joch naar het raam dat uitkeek over het terrein. Twee witte Toyota Carolla’s reden op vijftientig meter afstand met volle snelheid door de hoofdboort en langs de verwaarloosde tuin. Ze kwamen voor het huis tot stiltand, tien meter van de oude Land Rover 110 die Soames gebruikte om door de stad te rijden. Meteen vlogen de passagiersdeuren open en stapten er vier mannen uit, twee uit elke wagen. Alle vier droegen ze safarikleding en een designer zonnebril. En alle vier hadden ze een log uitziend pistool in hun hand. Soames realiseerde zich dat het semiautomatische PSM’s waren. Wapens van Sovjetmakelij die vroeger populair waren bij de KGB en geschikt waren voor de 5,45×18mm-patronen. Typisch zo’n betrouwbaar Russisch vuurwapen dat in de Derde Wereld nooit uit de mode raakte. De vier gewapende mannen renden vijftien meter verderop naar de hoofdingang. Even keek Soames als de dood toe.

Shit.

De vrienden van de Rus.

Ze komen voor mij.

Er was geen tijd te verliezen. Hij draaide zich om en snelde weg van het raam, terwijl hij als een bezetene nadacht. Hij had nog acht, negen seconden voor de mannen zijn kantoor binnen kwamen stormen. Het koelbloedige deel van zijn hersenen kwam in actie en maakte hem duidelijk dat hij het lijk niet meer kon verbergen. Er was geen tijd meer om zijn sporen te wissen. Hij moest het huis uit, nú. Maar hoe? Via de voordeur was duidelijk geen optie. Hij zou kunnen proberen de trap op te rennen en zich op het dak te verstoppen. Maar de mannen wisten al waar ze hem moesten zoeken. Het zou slechts een kwestie van tijd zijn voor ze hem ontdekten.

Nee, zei Soames tegen zichzelf. Er is maar één mogelijkheid.

Hij kwam meteen in actie en rende langs het bureau en de dode Rus. Vandi spreidde zijn armen en smeekte zijn meester hem te laten meegaan. Soames schreeuwde dat hij opzij moest gaan en duwde hem aan de kant. Met het hart in de keel rende hij naar het balkon aan de andere kant van het kantoor. Achter hem, op de trap, klonken boze kreten en het zware gedreun van laarzen. De stemmen kwamen dichterbij. Over zes tellen zouden de gewapende mannen het kantoor binnen stormen.

Vijf.

Toen er nog vier seconden over waren was Soames bij de balkon-deur. Hij gooide hem open en stapte naar buiten. De hitte omgaf hem meteen. Hij leunde over de reling en keek naar beneden. Vanaf het balkon had hij uitzicht over de tuin aan de achterkant van het huis, die vergeven was van onkruid en vol stond met verwaarloosde tuinmeubels. Er stond een vervallen stenen muur omheen met prikkeldraad erop om inbrekers te weren. Achter de muur kon Soames nog net een doolhof van krotten zien waarvan de golfplaten daken in de felle zon wel blikerend kleingeld leken. Als hij zijn achtervolgers wilde afschudden, moest het daar gebeuren.

Nog drie seconden. Soames pakte de reling met twee handen vast en zwaaide zijn linkerbeen eroverheen. Het balkon bevond zich zeven meter boven de grond – hoog genoeg om verdomd veel pijn te doen maar laag genoeg om de sprong te wagen. Hij begon ook zijn rechterbeen over de reling te werken, die hij met twee handen vasthield. Uit zijn ooghoek zag hij links van hem Vandi de gammele kledingkast in duiken, in een vergeefse poging zich voor de gewapende kerels te verstoppen. Soames kon nu aan de andere kant van de deur stemmen horen. De Russen waren bijna in het kantoor. Hij haalde diep adem. Toen zwaaide hij zijn rechterbeen over de rand en liet los op het moment dat de mannen de deur intrapten en het vertrek binnen kwamen stormen.

Hij maakte een harde landing en viel met zijn zij op de uitgedroogde grond. Het leek wel of hij onder een rijdende vrachtwagen was gegooid. Soames voelde een hevige pijn in zijn schouder, die omhoogschoot naar zijn schedel. Hij voelde iets kraken in zijn borstkas, als een tak die doormidden brak. Zijn kaak deed pijn. Zijn benen voelden aan alsof iemand er betonblokken op had laten vallen. Even lag hij naar adem happend op de grond.

Toen schreeuwde de stem in zijn hoofd: *Sta op! Lópen, godverdomme!*

Soames dwong zichzelf om overeind te komen en kromp in elkaar van de pijn. Elke ademhaling, elke beweging deed zeer. Er schoot een scherpe pijscheut omhoog in zijn borst en hij vroeg zich af of hij een rib had gebroken. Hij dwong zichzelf de pijn te negeren en rende half struikelend door het onkruid in de richting van de oostkant van het huis, tien meter verderop. Hij kon alleen ontkomen door via het zijpad naar de voorkant van het huis te rennen, in de Landy te stappen en de hoofdboort door te rijden voor de mannen doorhadden wat er allemaal gebeurde. Hij wist dat het een plan van niks was, maar het enige alternatief was dat hij zich overgaf. En als de mannen hem te pakken kregen, was zijn doodvonnis getekend.

Toen hoorde Soames geschreeuw achter zich. Hij keek even om en zag een van de gewapende mannen het balkon op komen. De kerel wees naar Soames en riep zijn maten in het kantoor. Pakte zijn psm. Een fractie van een seconde bleef Soames als versteend staan. Hij zag de mondingsvlam van het wapen. Een halve meter achter hem stooft droge aarde op toen de kogel de grond raakte. De man richtte opnieuw en de andere stemmen werden luider toen de andere mannen naar het balkon renden. Soames dwong zichzelf weer in beweging te komen. Hij draaide zich om en begon te rennen op het moment dat de Rus voor de tweede keer schoot. Soames hoorde achter zich opnieuw een kogel in de droge grond slaan en verhoogde het tempo.